

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 9.Pf.20.008/2026/6.

A felperes:

felperes

felperes címe

A felperes képviselője:

Dr. Kovács Eszter Ügyvédi Irodája (ügyintéző: dr. Kovács Eszter ügyvéd)

ügyvéd címe

Az alperes:

Nemzeti Fejlesztési Központ

1077 Budapest, Wesselényi utca 20-22.

Az alperes képviselője:

Balsai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. ifj. Balsai István ügyvéd)

ügyvéd címe1

A per tárgya: közérdekű adat kiadása

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 28.P.22.538/2025/17.

A fellebbezést benyújtó fél: alperes

A csatlakozó fellebbezést benyújtó fél: felperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében – az ügy érdemét nem érintve – helybenhagyja, az elsőfokú perköltségről hozott döntést pedig részben megváltoztatja, és kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 775.000 (hétszázhetvenötezer) forint elsőfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 360.000 (háromszázhatvanezer) forint másodfokú perköltséget.

Az eljárás illetékmentes.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye

Indokolás

[1] Az elsőfokú bíróság az alperest a keresettel egyezően marasztalta, és kötelezte, hogy adja ki a felperesnek a @emailcím címre a 2024. január 1. napjától 2024. augusztus 1. napjáig terjedő időszakra vonatkozóan a Közigazgatási és Területfejlesztési Minisztérium Belső Ellenőrzés és Integritási Igazgatóság adatvédelmi szabályzatát, vezetőinek nevét és az általa kötött szerződéseket. Megállapította, hogy az eljárás illetékmentes.

[2] Az alperes ellenkérelmében az eljárás megszüntetését kérte egyrészt azért, mert a felperes idő előtt nyújtotta be a keresetet, és a pert megelőzően a kötelezően lefolytatandó előzetes eljárás a perindításig nem ért véget, másrészt meg nem engedett keresethalmazatra hivatkozással.

[3] Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (Infotv.) 29. § (1) bekezdésének megfelelően a közérdekű adat megismerésére irányuló igénynek az adatot kezelő közfeladatot ellátó szerv az igény beérkezését követő legrövidebb idő alatt, legfeljebb azonban tizenöt napon belül tesz eleget. A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 8:3. § (3) bekezdése szerint, ha a határidő utolsó napja munkaszüneti nap, a határidő a következő munkanapon jár le. Az Infotv. 29. § (2) bekezdése értelmében, ha az adatigénylés jelentős terjedelmű, illetve nagy számú adatra vonatkozik, vagy az adatigénylés teljesítése a közfeladatot ellátó szerv alaptevékenységének ellátásához szükséges munkaerőforrás aránytalan mértékű igénybevételevel jár, az (1) bekezdésben meghatározott határidő egy alkalommal tizenöt nappal meghosszabbítható, erről az igénylőt az igény beérkezését követő tizenöt napon belül tájékoztatni kell. A felperes 2025. augusztus 29-én küldte meg a közérdekű adat kiadása iránti igényt az alperesnek, az alperes pedig állította, hogy 2025. szeptember 15-én a válaszára nyitva álló határidőt elektronikus levél útján meghosszabbította. A felperes tagadta, hogy ez az elektronikus levél megérkezett volna a címére, ugyanakkor az elsőfokú bíróság a NISZ Zrt. adatközlése alapján ezt bizonyítottak találta. A felek vitájára tekintettel az elsőfokú bíróságnak abban a kérdésben is állást kellett foglalnia, hogy a 2025. szeptember 15-én megküldött határidő-hosszabbítás időben történt-e. Osztotta a feleknek azt az álláspontját, miszerint az Infotv. 29. § (1) bekezdésben foglalt határidő anyagi jogi jellegű. A Ptk. 8:3. § (3) bekezdése egyértelműen akként rendelkezik, hogy ha a határidő utolsó napja munkaszüneti nap, a határidő a következő munkanapon jár le. A közérdekű adat megismerése iránti igény 2025. augusztus 29. napján érkezett az alpereshez, így a határidő utolsó napja 2025. szeptember 13. napja lett volna, amely szombatra esett. Tehát a határidő a Ptk. 8:3. § (3) bekezdés alapján 2025. szeptember 15. napján hétfőn járt le, ezért az alperes ezen a napon határidőben küldte meg az elektronikus levelét a felperesnek. Erre tekintettel a határidő az Infotv. 29. § (2) bekezdése szerint meghosszabbodott, és a felperes a meghosszabbított határidő lejártá előtt terjesztette elő a keresetét. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság nem értett egyet az alperessel abban, hogy ennek következményeként az eljárást meg kellene szüntetni. A határidő hosszabbítást tartalmazó e-mail megküldésére bizonyítást kellett lefolytatni, ennek befejezéséig pedig az adatok kiadására irányadó, alperes által meghosszabbított határidő lejárt. Az Alaptörvény VI. cikk (3) bekezdése mindenkinek biztosítja a közérdekű adatok megismeréséhez való jogot, amely alapjogot az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésében foglaltaknak megfelelően lehet korlátozni. E korlátozás során alapvető elv, hogy az információszabadságot korlátozó törvényeket megszorítóan kell értelmezni. Bár a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 176. § (1) bekezdés c) pontja és 240. § (1) bekezdés a) pontja nem kifejezetten az információszabadságot korlátozó jogszabályi rendelkezés, de a felperesnek a közérdekű adatok megismeréséhez fűződő alapjoga perbeli érvényesítésének akadályát képezhetik, ekként hatásuk korlátozó jellegű, ezért azokat megszorítóan kell értelmezni. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a Pp. 176. § (1) bekezdés c) pontjának és 240. § (1) bekezdés a) pontjának azon olvasata felel meg a megszorító értelmezés követelményének, mely szerint a keresetindítás időelőttiisége kizárólag abban az esetben képez perakadályt, ha a megelőző eljárás válaszadási határideje még nem járt le a keresetlevél visszautasítása vagy az eljárás megszüntetése időpontjában. Azonban amennyiben a bíróság csak a határidő lejártát követően kerül abba a helyzetbe, hogy levonja az alkalmazandó jogkövetkezményeket, akkor jár el a megszorító értelmezés követelményének megfelelően, ha eltekint a jogkövetkezmények alkalmazásától. Az eltérő értelmezés olyan, a jogszabály Alaptörvény 28. cikkében foglalt céljával ellentétes eredményre vezetne, hogy a bíróságnak egy már elhárult perakadály miatt kellene gátat szabnia a felperes alapjoga érvényesítésének, miközben érdemi döntést tudna hozni az igény megalapozottsága kérdésében. Minderre tekintettel az elsőfokú bíróság nem látott lehetőséget

az eljárás megszüntetésére azzal, hogy a keresetlevél idő előtti előterjesztésével járó kockázatot és az emiatt felmerült költségeket a felperesnek kell viselnie.

[4] Az alperes második alaki védekezése sem foghatott helyt. Bár kétségtelen, hogy a valós tárgyi keresethalmazatra közérdekű adat kiadása iránti perben különös szabályok vonatkoznak, a felperes teljes mértékben az alperesnek küldött közérdekű adat megismerése iránti igényben foglaltaknak megfelelően terjesztette elő a keresetét. A kereseti kérelmekben foglalt közérdekű adatok nem tekinthetők egymással olyan mértékben össze nem függő adatoknak, hogy azok kiadása iránti igények elbírálása egymástól jelentősen különböző bizonyítási eljárás lefolytatását követelné meg, a feleknek nem is volt bizonyítási indítványa. Ezért a bíróság nem osztotta az alperes álláspontját arról, hogy az egyes kereseti kérelmek érvényesítése kizárólag külön perben lehetséges. A közérdekű adatok megismeréséhez fűződő alapjog indokolatlan akadályát képezné az is, amennyiben minden egyes közérdekű adat megismerése iránti igényt külön perben kellene érvényesíteni azért, mert nem mutatkozik szoros összefüggés az azonos szerv által kezelt és egyetlen adatigénylés keretében kiadni kért közérdekű adatok között. A jelen perben nem volt vitás, hogy az adatok az alperes jogelődjének mint közfeladatot ellátó szervnek a szervezetére és a tevékenységére vonatkoznak, valamint nem tartalmazzak személyes adatot, ezért azok az Infotv. 3. § 5. pontja szerint közérdekű adatnak minősülnek. Ezt követően az elsőfokú bíróság érdemben vizsgálta, hogy az alperes által 2025. szeptember 30-i levélben megküldött adatok megfelelnek-e a felperes kérelmének, és arra a következtetésre jutott, hogy nem. Minderre tekintettel az alperest az Infotv. 31. § (7) bekezdése alapján a közérdekű adatok kiadására kötelezte.

[5] Megállapította, hogy a felperes teljes egészében pernyertes lett. Azonban a kereset idő előtti előterjesztésével a 2025. szeptember 30. napján tartott tárgyalásig szükségtelenül okozott perköltséget az alperesnek, hiszen az eljárás megszüntetése esetén a Pp. 85. § (1) bekezdése alapján az alperes a felperes ezen idő alatt felmerült perköltségének megtérítésére nem lenne köteles, és a felperest kellene kötelezni az alperes perköltségének megtérítésére. Ezért egyrészt az elsőfokú bíróság nem értékelhette az alperes terhére a felperes által felszámított perköltségnek ezt a részét, másrészt a felperes köteles az alperes által felszámított perköltség egy részének megtérítésére. Így a felperes által felszámított 836.000 forint perköltségből a 2025. október 16. napján tartott tárgyalásra felszámított 200.000 forint ügyvédi munkadíjat és 12.000 forint költséget fogadta el, míg az alperes által felszámított 13 órából az írásbeli ellenkérelem előterjesztésére felszámított 9 órát és a 2025. szeptember 30. napján tartott tárgyalásra felszámított 1 órát, összesen 140.000 forint ügyvédi munkadíjat, általános forgalmi adóval növelten. Az elsőfokú bíróság a csekély mértékű különbözet megtérítésére kötelezéstől eltekintett.

[6] Az ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az eljárás megszüntetését kérte.

[7] Fenntartotta, hogy a felperes a keresetlevelét a megelőző eljárás lezárása előtt nyújtotta be. Az adatigénylését 2025. augusztus 29-én küldte el e-mailben, így a válaszadás határideje az Infotv. 29. § (1) bekezdése és a Kúria Pfv.20.137/2013/6. számú határozata szerint alkalmazandó Ptk. 8:3. § (3) bekezdése értelmében 2025. szeptember 15. hétfő 23 óra 59 perc volt, amely határidőt az alperes 2025. szeptember 15-én 17 óra 37 perckor az Infotv. 29. § (2) bekezdésére hivatkozással tizenöt nappal meghosszabbított. Így az adatigénylés

megválaszolásának határideje 2025. szeptember 30-án járt le. A felperes azonban ezt megelőzően, 2025. szeptember 15-én terjesztette elő a keresetlevelét. Azt helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a Ptk. 8:3. § (3) bekezdése értelmében az eredeti válaszadási határidő 2025. szeptember 15-én hétfőn járt volna le, azonban ez az Infotv. 29. § (2) bekezdése szerint meghosszabbodott. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság helytelenül jutott arra a következtetésre, hogy nem kellett megszüntetni az eljárást a Pp. 240. § (1) bekezdés a) pontja és 176. § (1) bekezdés c) pontja alapján, hiszen a keresetlevél benyújtásának időpontjában az Infotv. által megkövetelt megelőző eljárás még nem zárult le, így pergátló akadály állt fenn.

[8] Emellett az elsőfokú bíróság helytelenül állapította meg azt is, hogy a felperes által előterjesztett keresethalmazat megengedhető volt. A Kúria Pfv.20.614/2025/8. számú határozata szerint a közérdekű adat kiadása iránt indított perben a valódi tárgyi keresethalmazat rendelkezésének érvényesülése speciális. Bár a pert megelőző kötelező előzetes adatigénylés tárgyát az Infotv. nem korlátozza, azonban az ehhez kapcsolódóan indított peres eljárásban előterjesztett keresettel szemben már irányadó az a feltétel, hogy a kereseteknek ugyanabból, vagy ténybeli és jogi alapon (és ez alatt nem az előzetes adatigénylés értendő) összefüggő jogviszonyból kell eredniük. A perben megállapítható volt, hogy a felperes által egységesen előterjesztett kereset mögött különböző, eltérő tárgyú és eltérő szabályok szerint minősülő, ennek megfelelően eltérő bizonyítást és jogi megítélést (megtagadási ok vagy okok vizsgálatát) igénylő adatok megismerése iránti igény áll (vezetők neve, egy szabályzat, valamint szerződések másolatai). Ezért egy perben érvényesítésük nem felel meg a Pp. 173. §-a alapján a valódi tárgyi keresethalmazattal szemben támasztott követelményeknek. Az alperes védekezése alapjául a korábbi időállapot szerinti vezetők nevével kapcsolatban az Infotv. 3. § 2. pontja és 26. § (2) bekezdése, a korábbi időállapotban hatályos szabályzat tekintetében az Infotv. 1. § (1) bekezdése, a megkötött szerződések esetén pedig az Infotv. 27. § (2) bekezdés c) pontja, (3), (5) és (6) bekezdése merülhetnek fel. Minderre tekintettel az eljárást a Pp. 240. § (1) bekezdés a) pontja és 176. § (2) bekezdés c) pontja alapján is meg kellett volna szüntetni.

[9] A felperes fellebbezési ellenkérelmében előadta, hogy az alperes megszüntetés iránti kérelme alaptalan.

[10] Kérte az ítélet [3] pontjának az „amelyben azt a választ adta a közérdekű adat megismerésére vonatkozó igényre” részét módosítani, „amelyben azt a tájékoztatást adta” szövegre. Kérte az ítélet kiegészítését azzal, hogy az alperes 2025. október 16-i tárgyaláson ellenkérelmét megváltoztatva érdemi védekezésként az adatkiadás megtagadását az adatkezelés hiányára alapozta, majd ezt az érdemi védekezését visszavonta. Kérte megállapítani, hogy az alperes 2025. szeptember 15. napján küldött levelében foglalt határidő-hosszabbítás a 15 napon kívül esett, ezért elkéslettnek minősül és a törvényi feltételei nem álltak fenn. Kérte annak megállapítását, hogy az alperes a per alatt nem adta ki a kért adatokat. Kérte mellőzni az ítéletből az idő előtti keresetindításra vonatkozó szövegrészeket.

[11] Előadta, az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy az alperes határidőben hosszabbította meg a válaszadási határidőt, figyelemmel a Ptk. 8:3. § (3) bekezdésében foglaltakra. A Ptk. határidő számítása azonban a Ptk.-val érintett magánjogi jogviszonyokra vonatkozik, nem az Infotv.-ben foglalt határidőkre. A Ptk. a felek személyi és vagyoni viszonyait szabályozza. A közérdekű adatok kiadása iránti polgári per abból a szempontból

speciális, hogy nem polgári jogi, hanem alapjogi bíraskodás képezi az alapját, amelynek csupán a formáját adja az egyébként polgári jogi perekre irányadó polgári perrendtartás. Az igény érvényesítése az Alaptörvény VI. cikk (3) bekezdésének végrehajtását szolgáló Infotv. alapján valósul meg, az alanyi jog polgári jogi normára nem vezethető vissza (PJD2020. 7). Tehát függetlenül attól, hogy a közérdekű adat kiadása iránti per polgári per, a közérdekű adat kiadására irányuló igény nem polgári jogi igény és arra nem terjed ki a Ptk. tárgyi hatálya. Annak a levezetését, hogy miért kell a Ptk. szabályait alkalmazni a közérdekű adat kiadása iránti perre, az elsőfokú bíróság nem is jelölte meg. Minderre tekintettel az alperes határidőt meghosszabbító nyilatkozata elkészült. Emellett a határidő meghosszabbításának törvényi feltételei sem állnak fenn, miután az Infotv. 29. § (2) bekezdése meghatározza, hogy milyen esetben kerülhet sor a határidő meghosszabbítására, valamint arról is rendelkezik, hogy a határidő-hosszabbításkor annak indokait is közölni kell. Ezt a követelményt tartalmazza a Kúria Pfv.20.882/2022/6. és Pfv.20.908/2022/6. számú eseti döntése is. Egyébként pedig a határidő-hosszabbítás törvényi feltételei sem álltak fenn, miután az adatigénylet nem vonatkozott jelentős terjedelmű vagy nagy számú adatra, és annak teljesítése nem járt a közfeladatot ellátó szerv alaptevékenységének ellátásához szükséges munkaerőforrás aránytalan mértékű igénybevételével sem. Az ítélet több helyen hivatkozik „időelőttiségre”, azonban nem fejti ki, mit tart a kereset idő előtti előterjesztésén és jogszabályokat sem idéz. A keresetlevél benyújtása nem tekinthető idő előtti igényérvényesítésnek, mert az ítélet meghozatalakor a közérdekű adatigénylet teljesítésére nyitva álló határidő már eredménytelenül eltelt. A Pp. nem szabályozza perakadályként azt az esetet, amikor a követelés idő előtti, vagyis a keresetlevél benyújtásakor még nem esedékes, így illet jelen esetben a bíróságnak nem is kell vizsgálnia. A jogszabály peres eljárást megelőző eljárást szabályoz, amelynek eredményéhez képest rendelkezik az Infotv. 31. § (3) bekezdése a perindítási határidőről. Tehát a bíróságnak ennek a határidőnek a megtartottságát kell vizsgálnia. Ha ezt a felperes elmulasztja, akkor a Pp. 176. § (1) bekezdés i) pontja alapján a keresetlevelet vissza lehetett volna utasítani. A keresetlevél visszautasításának vagy az eljárás megszüntetésének azonban nincs helye amiatt, mert az adatigénylet teljesítésére nyitva álló határidő a keresetlevél benyújtásáig nem járt le, mivel a Pp. az időelőttiséget mint visszautasítási okot nem ismeri, és az adatigénylet előterjesztésével a megelőző eljárás megindítása mint feltétel – függetlenül a teljesítési határidő lejártától – bekövetkezett (Pf.20.213/2022/8., Pf.20.641/2022/10.). Megszüntetésnek nincs helye az Alaptörvény 28. cikkében foglaltak figyelembevételével sem. Ha ugyanis olyan időpontban szünteti meg a bíróság a pert, amikor a megelőző eljárás határideje már letelt, akkor ezzel csak a per elhúzódásához járul hozzá, ugyanis a Pp. 243. § (1) bekezdése alapján a keresetlevél előterjesztéséhez fűződő joghatások, valamint a perindítás joghatásai fennmaradnak, ha a felperes a keresetlevelét ismételten előterjeszti. Amennyiben a közérdekű adatigénylet mégiscsak a Ptk. szerinti magánjogi jogviszonynak minősülne, akkor sincs helye az eljárás megszüntetésének. A Ptk. 8:3. §-a szerinti 15 napos határidő ugyanis legfeljebb a teljesítésre vonatkozik, a határidő-hosszabbítás pedig nem teljesítés. Emellett az alperes a határidő-hosszabbítás jogosultságával visszaélt, nem volt tisztességes, sem jóhiszemű, és megszegte az elvárható magatartás követelményét. Az alperes ugyanis jól tudta, hogy az adat kiadását meg fogja tagadni, az adatokat a mai napig sem adta ki, ezért nem volt jogosult a határidő-hosszabbításra.

[12] A felperes csatlakozó fellebbezést is előterjesztett, amelyben elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását kérte akként, hogy a törvényszék marasztalja az alperest 989.000 forint perköltségben, másodlagosan kérte a perköltségről rendelkező rész hatályon kívül helyezését.

[13] Előadta, hogy az ítélet perköltségről rendelkező része felülbírálatra alkalmatlan, mert az elsőfokú bíróság jelentősen megsértette az indokolási kötelezettségét. Elmulasztotta értékelni, hogy jogszerű volt-e a határidő-hosszabbítás, illetve elmulasztotta értékelni az alperes jogsértő és a jóhiszeműséggel ellentétes magatartását mind a perben, mind az adatkiadással kapcsolatban. Az elsőfokú bíróság ítélete azt tartalmazza, hogy a keresetlevél idő előtti előterjesztésével járó kockázatot és az emiatt felmerült költségeket a felperesnek kell viselnie, azonban nem indokolja, hogy mi is pontosan a kereset időelőltisége, nem helyezi kontextusba azzal, hogy az alperes határidő hosszabbításának nem álltak fenn a törvényi feltételei, illetve az alperes mind a mai napig nem adta ki az adatokat. Tehát nem határozta meg konkrétan és egyértelműen azokat a tényeket és körülményeket, amelyek miatt a perköltségigény elutasításának volt helye. Emellett elmulasztotta értékelni azt a körülményt is, hogy az alperes az adatokat nem adta ki. A határidő-hosszabbítás az alperes részéről csak álca volt, a szándéka az adatkiadás elszabotálására irányult. Márpedig az Infotv. miniszteri indokolása szerint a határidő meghosszabbítása ugyan az adatkezelő mérlegelésén múlik, de nyilvánvaló időhúzásra nem szolgálhat. Emellett az elsőfokú bíróság azt sem értékelte, hogy az alperes a harmadik tárgyaláson terjesztett elő ellenkérelem-változtatást, amikor az adatkezelés hiányára hivatkozott, majd miután a felperes előadta az alperes nyilvánvalóan valótlan állítását cáfoló tényeket, az alperes a nyilatkozatát úgy módosította, hogy a továbbiakban nem vitatja, hogy adatkezelő. Az adatkezelés hiányára alapított védekezés önmagában is alátámasztja, hogy az alperesi határidő-hosszabbítás jogsértő volt és csak időhúzást szolgált. Emellett az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. perköltség viselésével kapcsolatos szabályait. Felhívta ugyan a Pp. 85. § (1) bekezdését, azonban ez a szakasz az eljárás megszüntetése esetére rendezi a költségviselést, erre azonban jelen esetben nem került sor. Az elsőfokú bíróságnak a Pp. 83. § (1) bekezdését kellett volna alkalmaznia, mely szerint a pernyertes fél költségét a pereszes fél téríti meg. Ettől a jogszabálytól való eltérés nemcsak érdemre kiható hiba, de a bíróság elfogultságát is alátámasztja. Egyébként pedig az elsőfokú bíróság rosszul határozta meg a felperes által felszámított perköltség összegét is, miután csak 836.000 forintot vett figyelembe, holott a felperes összesen 989.000 forintot számított fel, a keresetlevél elkészítésére felszámított 160.000 forintról az elsőfokú bíróság indokolása nem tartalmaz semmit. A bíróság elfogultságát mutatja az is, hogy a felperes részéről csak 4 órát tartott elfogadhatónak, míg az alperes részéről 10 órát, valamint az a rendelkezés is, hogy a felszámított perköltséghez képest csekély mértékű különbözet megtérítésétől eltekintett. Mindezzel sérült a tisztességes eljárás alapelve. Az elsőfokú bíróság megsértette továbbá a Pp. 342. § (1) bekezdését, amikor túlterjeszkedett az alperesi védekezésen, aki nem részletezte, hogy miért kívánja a felperesi perköltség csökkentését. A perköltséggel kapcsolatos indoklás kirívóan okszerűtlen is. Az elsőfokú bíróság pusztán formális indokolása szerint a felperest megillető perköltséget mérlegeléssel állapította meg, és az előterjesztett ügyvédi munkaidő igényét eltúlzottnak találta. Ennél részletesebb indoklás azonban nem található, ami önmagában felülbírálatra alkalmatlanná teszi a perköltségről rendelkező részt. Amennyiben a másodfokú bíróság kísérli meg alátámasztani a perköltségről hozott döntést, az pedig a tisztességes eljárás követelményét sérti, hiszen a felperes nem képes az újonnan felhozott indokokra nyilatkozni. Nem állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság a felperes által felszámított költségek közül ténylegesen melyeket vette figyelembe, és tételesen melyeket, milyen okból és milyen mértékben ítelt eltúlzottnak. A felperes hivatkozott arra is, hogy a Pp. 346. § (5) bekezdésében foglalt követelmény ellenére az elsőfokú bíróság nem indokolta meg az eltérést a Kúria Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett határozatától. Kérte, hogy a „törvényszék” vegye figyelembe a Kúria precedens értékű Pfv.20.887/2023/6. számú határozatának [41]-[45] és [55] számú bekezdéseit. Összességében a döntés perköltségről rendelkező része sérti a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet (IM rendelet) 4.

§ (1) és (2) bekezdését, az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdését, 28. cikkét és a Pp. 346. § (5) bekezdését.

[14] Az alperes fellebbezése nem megalapozott, a felperes csatlakozó fellebbezése részben megalapozott.

[15] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az eljárás megszüntetését kérte, ezért az elsőfokú ítéletnek nem volt a Pp. 358. § (5) bekezdése értelmében jogerőre emelkedett rendelkezése.

[16] Az alperes fellebbezésére figyelemmel az ítéltáblának az elsőfokú bíróság ítéletét nem kellett teljeskörűen érdemben felülbírálnia, pusztán arról kellett döntenie, hogy fennáll-e olyan megszüntetési ok, amely az ítélet Pp. 379. §-a szerinti hatályon kívül helyezését indokolja.

[17] Az alperes egyrészt arra hivatkozott, hogy az eljárást a Pp. 240. § (1) bekezdés a) pontja és 176. § (1) bekezdés c) pontja alapján kell megszüntetni, mert a keresetlevél benyújtásának időpontjában a kötelező megelőző eljárás még nem zárult le. Az ítéltábla azzal egyetért, hogy amennyiben az állapítható meg, hogy a kötelező megelőző eljárás a keresetlevél benyújtásakor még folyamatban volt, akkor valóban az eljárás megszüntetésének van helye. A Pp. 176. § (1) bekezdés c) pontja szerint ugyanis a bíróság a keresetlevelet visszautasítja, ha a pert törvényben meghatározott más hatósági vagy egyéb eljárásnak kell megelőznie, tehát a pert csak akkor lehet megindítani, ha a keresetlevél benyújtásáig a megelőző eljárás lefolyt, azaz be is fejeződött. Nem lehetséges ennek a jogszabálynak azt az értelmezést tulajdonítani, hogy kötelező megelőző eljárás esetén a keresetlevelet be lehet nyújtani már akkor is, amikor az eljárás még folyamatban van. Az Infotv. két fázisú eljárást szabályoz, a per megindításának csak akkor van helye, ha az adatkérő és a közfeladatot ellátó szerv között közvetlenül lefolytatandó előzetes eljárás nem vezetett eredményre. A perben pedig a közfeladatot ellátó szerv korábbi eljárás eredményeképpen hozott döntését vagy közölt döntés hiányában az adatok kiadásának tényleges elmaradását lehet támadni. Ebből viszont az következik, hogy a pert addig nem lehet megindítani, amíg az előzetes eljárás végső határideje le nem járt, miután eddig az időpontig nem lehet tudni, hogy az előzetes eljárásnak mi az eredménye, mi volt a közfeladatot ellátó szerv döntése és ehhez képest miről kell majd a bíróságnak döntenie. A Pp. 176. § (1) bekezdés c) pontjában írt perakadály vizsgálatakor tehát a keresetlevél benyújtásának az időpontja az irányadó. Amennyiben eddig az időpontig az előzetes eljárás valóban nem fejeződött be, akkor hiánypótlás és mérlegelés nélkül a keresetlevél visszautasításának van helye. Az ítéltábla megjegyzi, hogy az előzetes eljárás befejeződésének szükségességével kapcsolatos álláspontot alátámasztja a Kúria Pfv.20.861/2022/7. számú ítéletének [43] és [44] bekezdése, a Pfv.20.882/2026/6. számú ítélet [30] és [31] bekezdése, a Pfv.20.908/2022/6. számú ítélet [30] és [31] bekezdése, valamint a Pfv.21.149/2023/6. számú ítélet [34] és [35] bekezdése is.

[18] Ezért jelen esetben valóban vizsgálni kellett, hogy az előzetes eljárás lefolytatására, azaz az alperesi válaszadásra nyitva álló határidő mikor járt le, és azt az alperes sikeresen meghosszabbította-e. A felperes 2025. augusztus 29-én terjesztette elő az adatigénylését, így az Infotv. 29. § (1) bekezdése szerinti 15 napos határidő 2025. szeptember 13-án, szombaton járt le. A felperes a keresetlevelet ezt követően 2025. szeptember 15-én terjesztette elő, az alperes pedig a határidőt szintén 2025. szeptember 15-én megküldött e-mailjében hosszabbította meg. Miután az Infotv. 29. § (2) bekezdésének megfelelően az az adatkiadási határidő az eredeti 15 napos határidőn belül megküldött tájékoztatással hosszabbítható meg, ezért az ítéltáblának vizsgálnia kellett, hogy erre az eredeti határidőn belül került-e sor. Az alperes álláspontja szerint ez azért állapítható meg, mert bár az eredeti határidő 2025. szeptember 13-án lejárt, ez hétvégére esett, ezért a Ptk. 8:3. § (3) bekezdés értelmében a határidő az azt követő munkanapon, szeptember 15-én járt le. Azt azonban az alperes nem adta elő, milyen okból alkalmazhatók a Ptk. határidő számítási szabályai a jelen eljárásra. A Ptk. 1:1. §-a határozza meg a törvény tárgyi hatályát, eszerint az a személyek alapvető vagyoni és személyi viszonyaira terjed ki. Ezzel szemben a preambuluma szerint az Infotv.-t a jogalkotó az Alaptörvény VI. cikkében foglalt alapjogok végrehajtása céljából hozta létre, a polgárok személyi és vagyoni viszonyaival kapcsolatos jogviszonyok szabályozására a törvényben semmi nem utal, ahogy arra sem, hogy a jogalkotó a Ptk.-t az Infotv. háttérjogszabályává nyilvánította volna. Az ítéltábla tehát ebben a kérdésben nem ért egyet az alperes által hivatkozott Pfv.20.137/2013/6. számú határozatban foglalt következtetésekkel. Egyébként megjegyzi, hogy a Kúria ebben a határozatában még nem az új Ptk.-t alkalmazta, és nem is mondta ki általános jelleggel, hogy a régi Ptk. háttérjogszabálya lenne az Infotv.-nek, hanem csak a Ptk. alapelvei alkalmazásáról szólt, a határidőkről egyáltalán nincs szó. Minderre tekintettel az Infotv. 29. § (1) bekezdésében foglalt határidő számítására a Ptk. háttérjogszabályként nem alkalmazandó, más olyan jogszabályhely szintén nincs, amely az Infotv.-ben foglalt határidők esetén kimondaná azt, hogy a hétvégén lejáró határidő csak a következő munkanapon jár le, azaz hogy a törvényi határidő meghosszabbodik. Ilyen módon viszont az ítéltáblának nincs arra lehetősége, hogy az Infotv. 29. § (1) bekezdésében meghatározott, az igény beérkezését követő 15 napos határidőnél bármilyen alapon hosszabb válaszadási határidőt állapítson meg az alperes számára. Ebből az következik, hogy a válaszadási határidő 2025. szeptember 13-án lejárt, és azt a határidőn belül küldött tájékoztatással az alperes nem hosszabbította meg. Ezért a felperes perindítása 2025. szeptember 15-én, azaz a határidő lejártát követő két nappal a megelőző eljárás befejezését követően történt, így nincs helye az eljárás megszüntetésének a Pp. 240. § (1) bekezdés a) pontja és 176. § (1) bekezdés c) pontja alapján.

[19] Az alperes emellett az eljárás megszüntetését a Pp. 240. § (1) bekezdés a) pontja és 176. § (2) bekezdés c) pontja alapján kérte, figyelemmel arra, hogy a perben a felperes valódi tárgyi keresethalmazatban olyan igényeket érvényesít, amelyek esetén nem állnak fenn a Pp. 173. § (1) bekezdésében írt feltételek, és hivatkozott a Kúria Pfv.20.614/2025/8. számú, azaz BH2025. 268 számon közzétett döntésében foglaltakra. Az ítéltábla kiemeli, a Kúria is hangsúlyozta a döntésében, hogy a valódi tárgyi keresethalmazat fennállását mindig egyedileg, az adott ügy tényei és körülményei alapján kell mérlegelni. Rámutat továbbá, hogy a közérdekű adat kiadása iránti perekben tipikusan információs aszimmetria áll fenn a felperes és az alperes között. Az alperes mint közfeladatot ellátó szerv minden információ birtokában van a felperes által kért adatokkal kapcsolatban, tudja, hogy azokat kezeli-e, azok milyen tartalmúak, kíván-e megtagadási indokra hivatkozni, valamint milyen megtagadási okra, milyen okból kíván hivatkozni, azonban mindezekkel az információkkal a felperes a keresetlevél benyújtásakor nem feltétlenül van tisztában. Ebben az esetben a keresetlevelet

előterjesztő felperes nincs abban a helyzetben, hogy érdemben állást tudjon foglalni arról, hogy az általa igényelt adatok valójában milyen kapcsolatban állnak egymással. A jelen perbeli eset is ilyen, a felperes pusztán megjelölte, hogy mit kér, ami egy adott szervezeti egység meghatározott időtartamban érvényes szabályzata, vezetőinek neve és szerződése. Sem a felperes, sem a bíróság nem rendelkezik semmilyen további információval arról, hogy ezek pontosan milyen tartalmú adatok, lévén, hogy az alperes csak alaki védekezést terjesztett elő, így érdemi információkat a per során sem közölt ezekkel az adatokkal kapcsolatban. A rendelkezésre álló adatok alapján annyit lehet tudni, hogy az alperes közfeladatot ellátó szerv, amely a felperes állítása szerint az általa megjelölt adatokat kezeli, ezt meghaladóan információk nem állnak rendelkezésre. Mindebből az következik, hogy a jelen perben nem merült fel olyan tény, amelyből arra lehetne következtetni, hogy a felperes meg nem engedett keresethalmazatot terjesztett elő, ezért az ítéltábla nem látott indokot arra, hogy az eljárást a Pp. 240. § (1) bekezdés a) pontja és 173. § (2) bekezdés c) pontja alapján megszüntesse.

[20] Figyelemmel arra, hogy az alperes fellebbezésében csak az eljárás megszüntetését kérte, és az ítélet megváltoztatására irányuló kérelme nem volt, ezért az ítéltábla a Pp. 382. §-ának megfelelően az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében – az ügy érdemét nem érintve – helybenhagyta.

[21] A felperes fellebbezési ellenkérelmének 1. pontja a-e) pontjaiban több olyan nyilatkozatot is előterjesztett, amelyek tartalmuk szerint nem fellebbezési ellenkérelemnek, hanem az ítélet indokolása elleni fellebbezésnek minősülnek. Önálló fellebbezést azonban a Pp. 365. § (6) bekezdésének megfelelően ekkor már nem volt jogosult előterjeszteni, a Pf.3. sorszámú irat tagolása, illetve az abban megjelölt petitum szerint pedig a csatlakozó fellebbezést egyértelműen csak a perköltséggel kapcsolatban terjesztett elő, így a fellebbezési ellenkérelem 1. pontjában írtakkal kapcsolatban az ítéltáblának nem kellett döntést hoznia.

[22] A felperes csatlakozó fellebbezést terjesztett elő, amelyben az elsőfokú bíróság perköltségről hozott döntésének elsődlegesen a megváltoztatását, másodlagosan a hatályon kívül helyezését kérte.

[23] Egyrészt sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság megsértette az indokolási kötelezettségét. Ezzel szemben az ítéltábla rámutat, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet [34] bekezdésében részletesen megindokolta a perköltségről hozott döntését. Amennyiben ezzel a felperes nem ért egyet, az nem az indokolási kötelezettség elmulasztásával azonos.

[24] A felperes érdemben kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság teljesen alaptalanul terhelte a perköltség egy részét a felperesre, illetve indokolatlanul mérsékelte a felperes részére megállapítható ügyvédi munkadíjat. Az ítéltábla egyetértett a felperessel abban, hogy miután az eljárás megszüntetésére nem került sor és a felperes a per érdemét tekintve pernyertes lett, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdésének megfelelően a felperes perköltségét az alperesnek kell megtérítenie, az alperes pedig nem jogosult perköltségre. Egyrészt nincs olyan

jogsabály, amely jelen esetben kivételt állapítana meg a Pp. 83. § (1) bekezdésének előírása alól, másrészt pedig az ítéltábla – a fent kifejtettek szerint – nem is értett egyet az elsőfokú bíróságnak a határidő meghosszabbításával, majd annak a per során történt lejártával kapcsolatos jogi álláspontjával, amire az elsőfokú bíróság a perköltség indokolását is alapította. Minderre tekintettel a felperes részére az alperes köteles perköltséget fizetni.

[25] A perköltség összegét a felperes az IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) és b) pontjára alapján kérte megállapítani. A felperes azt adta elő a fellebbezésében, hogy 989.000 forint elsőfokú perköltséget számított fel, míg az elsőfokú bíróság 836.000 forintról döntött és a keresetlevélre felszámított összeget az elsőfokú bíróság „kifelejtette”. Ezzel szemben megállapítható, hogy a felperes a perköltségét teljeskörűen a 17. sorszámu jegyzőkönyvben számította fel (4. és 6. oldal). Eszerint felszámított 150.000 forintot a keresetlevélre, a 2025. szeptember 25-i tárgyalásra 1 óra felkészülést, 1 óra utazási időt, 1 óra tárgyalási időt, azaz összesen 150.000 forintot, a szeptember 30-i tárgyalásra 4 óra felkészülési időt, 1 óra utazást, 1 óra tárgyalási időt, összesen 300.000 forintot, az utolsó, a 2025. október 16-i tárgyalásra pedig 2 óra felkészülést, 1 óra utazást, 2 óra tárgyalási időt, összesen 250.000 forintot. Eszerint a felperes összesen 850.000 forint ügyvédi munkadíjat számított fel akként, hogy a keresetlevél megírásán felül 14 munkaórát vett figyelembe, ha a keresetlevél díját is az óradíj alapján számítja az ítéltábla, akkor 17 órát. Az ítéltábla számára az nem világos, hogy a 36.000 forint felszámítását az elsőfokú bíróság mire alapította, mivel ilyen az iratok között nincs. A perköltség felszámításáról tett nyilatkozatot követően szerepelnek ugyan adatok a jegyzőkönyvben arról, hogy a felperes felmutatott egy gépjármű bérleti szerződést, nyilatkozott a gépjármű üzemanyag költségéről és a parkolási díjról, azonban ezzel kapcsolatos felszámítási nyilatkozat az iratok között sehol nem található. Erre tekintettel az ítéltábla megállapította, hogy a felperes az elsőfokú eljárásra összesen 850.000 forint perköltséget számított fel. A felperes az utolsó tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy az alperes által felszámított perköltség eltúlzott, amire az alperes reakcióként közölte, hogy a perköltségigénye alacsonyabb, mint a felperesé, a felperesé az, ami jelentős mértékben eltúlzott. Az alperes ugyanezen a tárgyaláson azt rögzítette, hogy összesen 13 óra után számít fel munkadíjat, méghozzá az IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján. Figyelemmel a 2025. évi LXIX. törvény 67. § (4) bekezdésére, ez óránként 14.000 forint, ami 13 órára számolva nettó 182.000 forint.

[26] A két fél által végzett munka mennyisége tehát hasonló, a 4 óra különbséget részben indokolja, hogy a felperes eggyel több tárgyaláson vett részt, mint az alperes. Az ügyvédi munkadíjak összegének jelentős különbsége az óradíj eltéréséből adódik. A felperesi képviselő szerződés szerinti óradíja nettó 50.000 forint, míg az alperes a törvényben meghatározott 14.000 forint + áfát számította fel. Az ügyvédi óradíj mértéke szabad megállapodás tárgya, és az alperes nem adott elő olyan körülményt, amelyből az következne, hogy a munkadíjban érvényesített általános költségekre, vagy valamilyen egyedi jellemzőre tekintettel jelentősen eltúlzott lenne az 50.000 forint/óra ügyvédi munkadíj, ami az ítéltábla hivatalos tudomása szerint a jelenlegi piaci viszonyoknak megfelel. Azonban az ítéltábla azt nem tudja elfogadni, hogy azonos mértékű ügyvédi munkadíj illetné meg az ügyvédet az érdemi tevékenységéért és az utazással töltött időért, amely ügyvéd tudást, elmélyülést és felkészülést nem igényel. Ezért erre az időszakra – az utazási tevékenység egyedi jellemzőire figyelemmel – 50%-os mértékű, tehát 25.000 forint/óra ügyvédi

munkadíjat állapított meg. Így a felszámított 850.000 forint helyett felperest első fokon megillető ügyvédi munkadíj összegét 775.000 forintban határozta meg.

[27] Minderre tekintettel az elsőfokú bíróság perköltségről hozott döntését a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, és az alperest kötelezte a felperes javára 775.000 forint elsőfokú perköltség megfizetésére.

[28] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, a felperes csatlakozó fellebbezése pedig 80%-os mértékben volt eredményes, amelyre az alperes ellenkérelmet nem terjesztett elő. Így az alperest a másodfokú eljárásra perköltség nem illeti meg. A felperes a perköltséget az IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) és b) pontja, valamint a megbízási szerződés szerint számította fel, összesen 8 órában, amelybe az ítélet és az alperesi fellebbezés tanulmányozása, valamint a felperes fellebbezési ellenkérelmének és csatlakozó fellebbezésének az elkészítése tartozik bele. Ez az időtartam, nagyjából egy munkanap, nem tekinthető eltúlzottnak. Mindezek mérlegelésével az ítéltábla arra a következtetésre jutott, hogy a Pp. 364. §-a alapján alkalmazandó 83. § (2) bekezdésének megfelelően a kötelezi az alperest, hogy fizesse meg a felperes ellenkérelem és csatlakozó fellebbezés előterjesztésére felszámított perköltsége 90%-át.

Budapest, 2026. április 7.

Dr. Hóbl Katalin s. k.

a tanács elnöke

Dr. Szabó Csilla s. k.
k.

előadó bíró

Dr. Istenes Attila s.

bíró